

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser sendes til både redaksjon og ekspedisjon til følgende adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
Abonnementssats: 20 øre kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommissionsmændene. Adresseforandringer, skriftlig oplysning og betalinger skje til ovenstående adr.

Opløft eders øine og se!

I Joh. 4, 35 leser vi disse ord av Jesus: «Opløft eders øine og se markene, de er alt hvite til høsten.» Det er merkelig, at Jesus må oppfordre sine disipler til å se dette. Skulde ikke de sett det uten å bli særskilt påminnet om å legge merke til det? Det var jo denne store sannhet Jesus vilde legge dem på hjertet, at det gjalt å høste inn sjeler for Guds rike. Skulde det behøves å minne om det?

Var ikke behovet isønefallende nok? Man skulde nesten tro det. Rundt omkring dem var det menneskemasser, etter Jesus egne ord, som får uten hyrde. Forvirret, forfyrte av de skriftkloke, trelle både politisk og religiøst og «ille medfærne» var til og med deres efet folk. Behøvedes det da påskynnelse til å være med å høste inn disse? Ja, det er det særegne ved oss mennesker til alle tider. Vi må stadig påminnes og stadig oppmuntres. Det behøvedes dengang og like meget nu. Kjære brødre og søstre som leser disse enkle og likefremme linjer! Behøver Jesus å minne oss om å bli stille et lite øieblikk — og se? Har vi ikke enda kommet så langt i vårt åndselv at vi ser? En liten stillhet overfor spørsmålet er kanskje ikke av veien. Ser vi nødvendigheten av å høste inn fortapte sjeler før det er for sent? Høstetiden er alltid en begrenset tid. I Afrika beregnes det å være ca. 145 millioner der står uberørt av kristendommen og bare 3 millioner kristne. I India 330 millioner mennesker og av dem høist 3 millioner kristne. Altså 327 millioner uten den kjennskap til evangeliet som kan frelse dem. I Kina alene mener man at over 454 millioner ikke har noen kjennskap til Jesus Kristus. Japan, Syd- og Centralamerika, Persia, Arabia, Tyrkiet m. fl. med sine millioner av mennesker og bare en ganske liten prosent som kjennet Guds frelse. Europas folk på vei mot et moderne hedenskap. Herjet av nød, arbeidsløshet og sosial kaos. Ropet stiger fra millioner av tørstende sjeler: «Bring oss noe som kan gi oss hjelp i vår stilling!» Tusende rop fra menneskehavet løfter sig op fra fortvilte, forpinte og håpløse hjerter. Har du hørt dem? Har du sett noen? Har ditt liv vært til noen nytte i dette arbeide? Høsten er stor og kort er høsttiden. Der må arbeides mens det er dag og anledningene gis. Uten tvil lever vi i avslutningen av den arbeidstid som Gud har gitt oss i nådens husholdning og høsttiden er snart forbi. Hver dag som løper inn i evigheten er tapt og kommer aldri mere tilbake. Snart åpner himlens skyer sig og Jesus henter hjem hostefolkene. Kan du møte ham med glede når han kommer?

Det er også noe som heter arbeids glede. Har du merket hvor ditt hjerte er blitt fylt med tilfredshet og glede når du har fått nåde av Gud til å være med å redde sjeler for Jesus. «Du som høster får lønn og samler frukt til evig liv, for at både den som sår og den som høster, kan glede sig sammen» sier Jesus i samme forbindelse. (vers 36). Må Herren få oss stille, slik at han kan få våre øine åpnet for disse ting. Det er ikke alle som kan utføre

samme arbeide i innhøstningstiden, men alle kan være med å gjøre noe. I Mat. 9, 38 står: «Bed hostens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst.» Der kan vi være med alle.
Bed! Bed! Bed!

Herre lær oss å be!
Det er også en ting vi trenger alle og det er oienensalv på å se. Klarsynete blir vi først på det åndelige område når vi blir salvet av den Hellig And. Johannes fikk se en stor skare som ingen kunde

telle av alle etter, stammer, folk og tungemål stå for tronen og for Lammet. Apb. 7, 9.
Gud salv oss og fyll oss med salvelse fra himmelen! Gjør oss seende!
G. Iversen.

MISJONSSAKEN

AV M. STØVE

Jeg vil idag få lov å presentere et misjonsarbeide som hittil er så altfor lite kjent. Det er str. Kristofa Brundtlands misjon i byen Lantsun, Tai-Yuan-fu, Shansi N. Kina.

Str. Brundtland er født i Bergen. Misjonskallet fikk hun allerede i 14 års alderen tilkjemmet at hun skulde utdanne sig som sykepleierske hvilket hun også gjorde og innehadde god stilling på hospitalet; men misjonskallet beholdt hun for sig selv.

Imidlertid hendte det mens hun var på hospitalet at hun fikk en spesiell opplevelse med Gud og dermed blusset misjonskallet op igjen. Gud sa hun skulde reise til Kina, og hun svarte ja.

Nu kunde hun ikke holde det skjult lenger; men fortalte det straks over hele hospitalet både til over- og underordnede. Lægen beklaget at hun vilde reise til Kina da de hadde tiltenkt henne en god stilling for fremtiden.

Hun hadde tidligere gått ut av statskirken, latt sig døpe og hadde sitt åndelige hjem hos de frie venner i Skostredet 17. Disse venner holdt også avskjedsmøte for henne og etter håndspåleggelse av de eldste sattes kursen mot Kina via Amerika hvor hun tok sig tjeneste hos en familie mens hun lærte engelsk. Under oppholdet i Amerika gav Gud henne noen venner på staten Island, New York som antok sig henne som sin misjonær og disse sendte henne et visst beløp pr. måned til det personlige underhold i Kina.

Så bar det avsted fra Amerika til Kina. Først tilbragte hun et år på Peder Rasmussens stasjon og derefter et halvt år hos Parley Gullbrandsen. Så kom krigen og hun med flere måtte reise til Peking og oppholde sig i lengere tid der. Derfra reiste hun tilbake til Rasmussens stasjon hvor hun hjalp til ved kvinnearbeidet ved bibelskolen.

I 1927 måtte de flykte ned til kysten på grunn av det kinesiske nasjonalhat mot utlendingene. Etter et halvt års opphold der reiste hun sammen str. Bjerva til Bernhard Nilsens stasjon og var der et års tid mens han var hjemme i Norge.

Imidlertid hadde Gud lagt et nytt felt på hennes hjerte, og da str. Lundebø kom for å være sammen med str. Bjerva, tok hun med sig 2 evangelister og 2 bibelkvinner og reiste til Lantsun og begynte virksomhet der.

Byen Lantsun ligger ved foten av et stort fjell 4 timers kjørevei fra hovedstaden Tai-Yuan-fu i Shansi provins.

Her var str. Brundtland den første med evangeliet. Hennes utdannelse som sykepleierske kom nu særdeles vel med. Hun begynte først med å hjelpe de syke. Flere og flere søkte hennes hjelp og hun fikk på denne måte spre evangeliet. Allerede før lokalet var åpnet for offentlige møter kom 3 menn og mottok Kristus og

en av disse er nu evangelist på stasjonen. Arbeidet var nu begynt og de frelstes antall økedes stadig. Det varte ikke rett lenge føre enn br. Skroder kunde komme og dope 12 stykker.

De fikk også se Guddommelig helbredelse.
En dag kom en tigger hvis hele underliv var et eneste stort sår, og bad om hjelp. De begynte å be for ham og innen 3 uker var han fullstendig helbredet.

Ryktene om dette — sammen med at en annen ung mann fra fjellet som var døds syk, blev helbredet, spredtes i en fart og folk strømnet til i massevis for å se og høre.

Opover dette store fjell er spredt landsbyer overalt og der bor en masse folk som bør vinnes for Gud.

Str. Brundtland har som mål å få en stasjon der, og der er allerede noen få frelste.

På spørsmål om hvad det vil koste svarte hun at det vilde koste ca. 30—40 kr. pr. måned å holde stasjon med evangelist der.

For en — eller flere tilsammen — som har litt penger og lyst til å tjene Gud med dem har her en glimrende anledning ved å påta sig å bestride disse utgifter.

Hvem vil?
Disse fjellfolk kommer sjelden — og noen aldri — ned til sletten da dette er forbundet med utgifter og de er fattige jordbrukere. Etter 2 års fruktbringende virke i Lantsun var str. Brundtland så utslitt at hun måtte reise hjem. Men arbeidet fortsettes ved kinesiske evangelister under br. Skroders ledelse. Nu har hun vært hjemme i 3 år for å hvile, men dette har helst vært en prøvsom tid for henne. Ved hjemkomsten falt hun sammen av tretthet og kunde for en tid ikke delta i møter, og senere måtte hun passe sin syke mor. Først nu på 30-års jubileet i Knofsgt., Drammen grep Gud inn og helbredet henne fullstendig.

Under oppholdet hjemme har stasjonsdriften kostet ca. 120 kr. pr. måned, og dette beløp har de amerikanske venner besørgt gjennom br. Skroder i de 2 første år, men så blev det slutt. De hadde nemlig sendt ut en ny misjonær av sin egen forsamling og dette ved siden av de dårlige tider i Amerika gjorde at de så sig nødt til å si fra til str. Brundtland at hun for fremtiden måtte søke støtte i Norge for sin misjon i Kina, da de på grunn av de dårlige tider ikke maktet å underholde mer enn en misjonær.

Jeg vil derfor ved disse linjer be alle misjonsinteresserte og da særlig de frie venner å legge sig denne sak på hjerte. Der er heller ingen nærmere til å ta sig av denne misjon da hun jo er gått ut fra dem.

Nylig fikk hun høre fra Skroders at det var nødvendig å lele

et mer sentralt sted og at der var et passende tilleie mot en konstant sum av kr. 500.00.

Selv om str. Brundtland ikke hadde disse penger fant hun at hun måtte la dem leie stedet og sendte i farten de penger hun da hadde fått inn til utreisen og enda var det ikke mer enn 270 kr. så her er også anledning for dem som har hjerte for saken.

Før hun forlot Kina kjøpte hun tomt til egen stasjon og på den å bygge så snart som midlene tillater det. Til husing på tomten kan det gjøres meget for 3000 kr., sier hun, og det skulde ikke være så avskrekende. Om noen tok litt hårdt i lommen vilde beløpet være der med en gang.

Om alt ordner sig vil hun reise ut igjen til høsten. Nu reiser hun rundt og taler misjonssaken med en iver og glød som få, håper at vennene tar vel imot henne overalt og med glede gir sine bidrag til utreisen og den fremtidige støtte i Kina.

Str. Brundtlands kasserer er: L. Hvidsten, Landåsveien 12 E, Bergen.

Math. Støve.

Opstandelseslivet.

Et steds i Russland avholdtes et antikristelig friluftsmøte. Der var mange talere, og ingen motsa dem. Så bad en gammel mann om ordet. Lederen så mistenksom på ham, men gav ham dog lov til å si et par ord. Den gamle adlo bokstavelig og ropte de få ord: «Kristus er opstanden!»

Det var den russiske påskehelgen. Forsamlingen blev grepet og gav det gamle svar: «Han er sandelig opstanden!» Og dermed var hele stemningen vendt.

«Han er sandelig opstanden!» — det er den levende kristenmenighets svar, når budskanet lyder fra den hellige skrift eller gjennom sannru vidners munn. Det er seiersropet: Jesus lever! Han er korsfestet i maktesløshet, men han lever ved Guds kraft. (2. Kor. 13, 4).

La det dobbelte rop da lyde over vårt land! La forsamlere hjerter få det å høre, at de må fatte mot! La tvilende og vaklende si le høre det, så de kan bli klar over at de må velge seierherren! La ropet lyde så høit, at det stanser syndere så de vender om! Og la bare ikke troen snorre vantroen om forlov! Ti vi vet på hvem vi tror; vi vet at han lever. Og la det lyde med sådan frimodighet at satan fnyser og selvde bever!

Vi har en levende Frelser. Om menigheten dog vilde bli klar over at når vi samles i hans navn, så er han selv tilstede midt blant oss som en «levende» frelser der søker å få oss i tale, og hvem vi kan tale til.

«Vi har en allesteds nærværende Frelser.» Den enkelte kan vende sig til ham i lønnekamret og betro

Kongomisjonen.

Fra br. og str. Glittenberg har vi mottatt et privatbrev hvorav det fremgår, at de trives bra.

De lengter ikke og det er de glade for, sier de.

Arbeidet går godt og flere og flere bekjenner sin tro på Kristus og ønsker å bli døpt. De synes nesten det ofte går for fort. Brevet er skrevet 4. mars og søndag før døpte de 20 stykker og flere står for tur. Som vennene nok kjenner til, er det en amerikansk broder som arbeider sammen med dem og de håper snart å være såpass inne i språket at de kan arbeide selvstendig. Folket er meget åpne for evangeliet og de er glade over å få være med å forkynne budskapet for dem.

Str. Glittenberg har vært syk, men er nu bra igjen.

Må Herren velsigne arbeidet.

Str. Brundtlands misjonsarbeide.

Idet vi henviser til br. Støves artikkel om misjonen vil vi også på det beste anbefale vennene å støtte str. Brundtlands misjonsarbeide. Det er et opfrende og uselvisk arbeide søsteren har nedlagt ute på misjonsmarken og ved å være med å hjelpe hende økonomisk samler du dig selv lønn.

Idag er dørene åpne for evangeliet i Kina som aldri før og nu gjelder det å benytte anledningen Gud gir oss. Det er ingenting som mere bringer velsignelse som å arbeide for misjonen. Ganske sikkert er snart tiden inne da anledningen ikke gis lenger til å utsende misjonærer. Vi står ovenfor begivenheter som antagelig vil gjøre misjonsarbeidet vanskelig og umulig.

Markene er hvite til høst. Bruk anledningen!

Den troendes forvisning

om seier skulde være like så fullkommen som vissheten om syndernes forlatelse, idet begge deles grunner sig på den store kjensgjerning, at Jesus døde og opstod igjen. Idet Kristi død har tilfredsstillt Guds krav med hensyn til våre synder, blir hans opstandelse kilden til seir i all vår strid. Jesus døde én gang for oss, og nu lever han i oss. Det første gir oss fred, det siste kraft.

C. H. M.

Hilsen fra Noomi.

10. mars 1934.

Sender en skrivelse av min nu 19 årige bibelkvinneelev Noomi. Samtidig en kjærlig hilsen til «Misjons-Røstens» utgivere og lesekrets.

Venner erindre vårt arbeide i Herrens vingård!
Eders søster Olga Schultz, 47 Hsiao Chéng Hsiang, West City, Peiping, China.

Jeg takker Herren for hans nåde, for at han ikke gjør forskjell på folk.
Vil fortelle om et møte i hvilket vi alle var meget lykkelige fordi Gud var oss så nær. Ære og pris til Herren!

I begynnelsen av møtet hadde vi frie vidnesbyrd. En broder i vår forsamling ved navn Hsien vidnet først. Han fortalte at han én dag hadde forretning å utføre i byen, men kom hjem kl. 5, fordi han var bestemt på å gå på møtet. Han spiste aftens — kineserne spiser aftens kl. 5—6, og tiden kom da vår motklokke pleier å ringes i gatene. Men motetiden nærmet seg og hverken Br. Hsien eller hans familie horte klokke ringe; han lyttet etter og hørte i gjente klokkelyd. De andre derimot hørte ikke noe. Br. Hsien forstod at det var Herren Jesus som brukte denne klokkelyd for at han skulde gå til møtet og han tok sin bibel og gikk.

Br. Hsien prisste Herren for

hans underbare nåde, for at han bruker mange måter til å veilede sine barn til all sannhet. Hans nåde er rik nok for enhver, Gud kan forherlige sitt navn på hvemsomhelst, sa han.

Så vidnet søster Schult. Hun talte om enkens skjerv, sa at Jesus så mange rike legde meget i tempelkisten; de la av sin overflod. En fattig enke ofret to skjerve (en øre); hun ofret av sin fattigdom alt det hun eide, hele sitt livsopphold. Jesus regnet enkens gave for mer enn alle de andre, fordi hun gav av offervillig hjerte. Søster Schult sa, at der kanskje var noen iblant oss som ikke kunde lese og ikke kjente skriften (en av dem sa: «Jeg takker Jesus fordi han elsker mig», en annen sa: «Jeg gir Jesus ære fordi han frelste mig, en synder.» En tredje sa: «Jeg priser Herren, fordi han døde for oss.» o. s. v.

Herrens herlighet fylte huset; i sannhet vi kan ikke annet enn prise Jesus Kristus.

Elskede søskende i Herren, bed innerlig for oss.

Noomi.

Vennestevne

holdes i Eben-Ezer 1. og 2. pinsedag. Venner og predikende brodre ønskes velkommen.

De frie venner, Askim.

absolutt ikke blande sig i menighetens anliggender. Dette er også fullkommen riktig hvor der står brodere med åndelig kraft og myndighet til å vareta Guds sak, men der er det heller ikke påkrevet. I nærværende tilfelle blev evangelisten nærmest betraktet som en malersvenn der om våren kommer for å gi de gamle falletferdige hus en oppussning så fasaden i det minste kommer til å ta sig pen ut. Evangelistene kom, holdt noen pene taler, roste menigheten for den gode mottagelse han hadde fått. Han hadde jo heller ikke grunn til annet. Baktefer skrev han en artikkel i menighetens organ og fortalte hvor godt det nu var i den menighet og hvor mange der hadde vært på hans møter. Et øieblikk skinnet solen, men det var så rart lumert der inne i menigheten. Skyene trakk sig sammen, plutselig kom der en lynstråle og et torden-skraall. Regnen skyllet ned og all vunnmalingen løp ned av fasaden så huset kom til å se mer heslig ut enn noensinn før. Ja så stygt kom det til å se ut at nesten ingen mennesker fikk lyst til å gå dit inn mer.

Det var såret som forårsaket det, for det blev ikke lagt. Noen Guds barn stod lik profeten i den gamle pakt med et dypt spørsmål i sin sjel: «Er der da ingen balsam i Gilead, eller er der ingen læge der? Ti hvorfor er der ikke lagt forbindelse på mitt folks datter?» Nei såret var ikke lagt, for det var allerede gått dødt kjøtt i det og da kan det ikke legges. Dødt kjøtt kan bare brennes ut.

Men begynnelsen til ulykken var, at der blev ikke gitt rum, for hjertene var innsnevret. Husk broder at Jesu hjerte er alltid åpent og der er rum for alle Guds barn. Når Paulus skriver: «Gi oss rum», så foier han til i neste vers: «Jeg har jo for sagt at I er i våre hjerter for å do med oss og leve med oss.»

Broderen tidde. Når jeg lot blikket glide ut over omgivelsen hvilte der en vidunderlig stillhet over naturen. Bakved de fruktbringende vinhager kastet solen sine siste stråler på høie snedekte alpetinner og fra en nærliggende kirke lod med malnfulle toner de ni bedeslag. Vi sank begge ned på våre kne under fikentreet. Min bønn til Gud var: Herre utvid mitt hjerte så der må være rum. La det aldri komme et sår som du ikke får lægt.

Da jeg på veien til mitt hjem løftet blikket mot himlen og gjennem de første stjerner som kom frem fikk en ny hilsen fra min egen fader, lod det i mitt hjerte:

«O, kjærlighets ånd
La barnslig mig kysse din strålende hånd
Som rekler fra himlen til jordens riks mul.

Og rorer mitt oie med fingre som gull.
Så blålig sig hever bak snedekte fjell
Mitt evige hjem.»

«Jeg ser, at I alle er usårede — men hvor er eders ørn?»

Tenk, hvis Jesus en dag kom til menigheten og sa:

«I har smukke gudstjenester og kirkekor, I har lære og arbeid — men hvor er eders kors?»

Vi frykter lidelser, så at vi kun bruker Guds nådegaver som litt politur på en behagelig tilværelse, når vi i holer tone taler om fellesskapet med Kristus. Men dette eksisterer slett ikke, ti å leve med ham, betyr å lide med ham. Hvis han går foran, og vi ikke har noe kors, da må vi bli stående og kommer bort fra ham. Har verden hatet ham, da må den også hate oss.

Samuel Keller.

Bruden venter.

Av Egil Aarvik.

Er det du Herre som kommer? Nu i midnattstimens stund. Er det tegn til evig sommer etter vinterfrost og blund? Herre Jesus, se jeg venter nu i nattens siste vakt at du snart til himlen henter bruden som du selv har sagt.

Mange lamper er så dunkle, søvnens gift så farlig er. Morgenstjernen ser jeg funkle, nu er tiden ganske nær. Snart skal jeg dig Jesus skue som du er i himlen hist, Herre la din trette due hvile trygt hos dig til sist.

Verden har kun bånd og trengsel for din brud, o Jesus kjær, nu jeg venter dig med lengsel at du snart for døren er. Ser du mig hvor lett jeg faller dypt i søvnens dvale hen, snart jeg tror Basunen kaller, hold mig våken, sjelevevnn.

Bruden lengter, løfter øiet tårevått mot himlen op. Lengte har du Jesus drøiet, se på fikentrees knopp. Nei, det kan ei lenge vare, nu jeg hører dine trin, Jesus frels fra syndens snare mig til brudehuset inn. (B.bl.)

BIBELEN

Hvorledes er det med dig og mig, leser? Vi som både har øine til å se med og har lært å lese. — Leser vi Bibelen — verdens beste bok?

En har sagt: «Den som leser Bibelen som en elskende brev til den elskende, han eller hun har glede uten like av sin bibellesning».

«I de senere år av mitt liv,» sier D. L. Moody, «leste jeg ikke noen andre bøker, enn de som bedre kunde hjelpe mig til å forstå den beste av alle bøker, Bibelen.»

At Bibelen er den bok som er elsket fremfor alle andre bøker, det beviser også det eksperiment som et ukeblad gjorde her forleden på dette område.

Bladet utsendte nemlig følgende spørsmål til 73 av vårt lands mest anerkjente kvinner og menn, i de mest ophøiede stillinger:

«Hvis De var henvist til å leve på et øde sted, uten selskap av noen art og uten forbindelse med omverdenen og De fikk lov til å ta med Dem 5 — fem bøker — ikke flere. — Hvilke fem bøker vilde De velge?»

SPREDTE FELTER

Fra Sarpsborg.
Det har vært nok så meget religiøse bevegelser i Sarpsborg i vinter og de forskjellige lokaler har hatt god søkning.

I Blå Korslokalet Fremtiden er det flere som har overgitt sig til Gud og er blitt frelst. Mange av dem var dypt fallne og levde i synd og last. Nu er det blitt forandring. De vidner frimodig om frelsen og gleder sig over å være blitt løste fra syndens bånd og tanker. Det er et godt arbeide som er utført av Blå Kors-folkene. De har kjempet under vanskelige forhold i flere år og nu lønner Gud dem for deres troskap i tjenesten. At de er begerstret og takknemlige sier sig selv. Det er visstnok ca. 50—60 stykker som har valgt Jesus som sin personlige frelser på disse møter i vinter. Gud velgignen arbeidet i fortsetningen.

I Filadelfia-lokalet er det også bra med folk og gode møter. Br. E. Larsson har har stått der i flere uker og de har fått be med sjele som ønsker å bli frelst. Det har vært møter hvor lokalet har vært for lite og de tenker på å få bygget sig eget hus til å samles i. Sjele er blitt frelst og noen også døpte i den Hellig And.

På utposten Bede har det også samles mange mennesker på møtene. Br. Larsson har hatt en åpen dør i ordet og kommer til å stå som menighetens predikant og ledende broder så lenge han kjenner Guds ledelse i det.

G. I.

Til str. Schrodgers hjemreise
innkommet fra B. Johnsen, Reipå kr. 5.

Hjertelig takk.

G. Iversen.

Misjonsbelp.

Innkomet til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina, 1ste kv. 1934: 8/1 fra L. & S. Minde st., Bergen kr. 25. 17/1 fru Marie Sønstebo Bø Telemark 20. 25/1 fra A. Lund, Stensnæs, Horten 25. 27/1 fra venner på Vatnarheia ved O. Stavmyr 50. 3/2 fra O. Knutsen Mpsby 10. 13/2 gitt Kongsberg 50. fru Margit Sønstebo 5. 24/2 L. & S. Minde st., Bergen 25. 27/2 venner, ubenevnt, Drammen 50. 28/2 Sander frie Misjonsforening, ved J. M. Haug, Sander 40. 13/3 O. Knutsen Mosby 15. 18/3 ubenevnt, Espeland st. pr. Bergen 200. 3 søstre do. do. 15. 24/3 gitt Kongsberg 50. 27/3 Anne Høidal, Høidal i S.møre 50. 3/03 En broder, Bø Telemark 20. Tilsammen kr. 680.00, hvorfor bringes hver enkelt giver vår hjerteligste takk, og lønnen derfor skal ikke utebli.

Bø i Telemark 8/4 1934.

H. M. Sønstebo, kasserer, Oterholt, Telemark.

Hvor er eders kors?

I en av Napoleons krige hadde et av de franske regimentet mistet sin standard, sin ørn. Da red keiseren hen foran fronten og ropte:

Tårenes misjon.

Preken av Wm. Booth Clibborn.
(Inntatt efter opfordring).

(Resten).

Den eneste veien til oppstandelse er gjennom døden. Den eneste veien å ha morgen, er å ha aften, og den eneste veien å heste med jubel er å så med tårer. Om du vil erfare oppstandelsen, så må du først være villig å dø, og det er just derfor at de hellige er så uvillige å dø selvlivet som de har så liten kraft. De er ikke villige å møte motstand. De er ikke villige å bære korsets forsmøttelse, å være skilte fra verden. Da de hellige klarer seg lik verden og lever lik verden, da er de ikke delaktige i Kristi lidelse og mister derfor sin kraft. Jeg brukte å be: «O Gud, sønderknu mig to ganger i uken.» Og da kjente jeg hvor denne gråtende ånd kom over mig, og jeg kunde gråte to og tre timer hver gang. Hvad gråt jeg for? Ikke noe særskilt i mitt liv. Mange av oss gråter aldri uten vi har gjort noe galt og angret vår synd, men det er ikke den tårenes misjon som jeg her taler om. Vi må komme forbi dette punkt og spare våre tårer for en fortapt verden, ti tårer som utgydes for de ufrøste de er beredte av Gud. Du vet at Gud har en flaske i himlen med ditt navn på, og hver tåre du feller for en fortapt verden eller i forbønn for en sjel, den samler han i din flaske. Jeg håper at når jeg kommer til himlen skal min flaske være full. Når som helst Jesus bad, så gråt han. Mange av oss har forlatt tårekilden. Vi har en tøroiet kristendom. For en hel del av eder har tårenes misjon vært dyrebar i den svunne tid. Kommer du ihu siste gang du var sønderknuet og gråt innfor Herren, hvor du lovet å forbli i den stilling, men av en eller annen årsak så har du ikke denne erfaringen lenger, heller ikke ber du om den. Du har kommet inn i en hård hjertet stilling, og kanskje du ikke har vært sønderknuet i ditt hjerte på flere måneder. Det er forferdelig å være hårdhjertet. Vårt hjertes hårdhet viser sig i alt hvad vi gjør. Våre bønner er hårde, våre sanger er hårde, vårt ansikt er hårdt, våre ord er hårde, er det underlig at vi ikke har kraft da, når vi taler til syndere? Vi elsker dem ikke med den brennende kjærlighet, ti den kjærlighet finnes bare i et sønderknuet hjerte. Det er ikke hvad vi sier til syndere som vinner dem for Gud, uten hvordan hjertet er, fra hvilket det kommer. «Hvad hjertet er fullt av, det taler munnen.» Om ditt hjerte er fullt av en uodelig kjærlighet til fortapte sjeler, så skal de kjenne det da du taler til dem. Jeg sier ikke at dine ord skal være ulike andres, men synderen skal kjenne at de kommer fra hjertet og går til hjertet. O, hvilken velsignelse det er å få gråte innfor Herrens åsyn. Jeg vil heller gråte enn juble og synge. I de fleste av våre forsamlinger ser vi folket ber samdræktig og bryter brødet sammen, men det er ikke ofte vi merker de gråter samdræktig, d. v. s. alle på en gang. Jeg kan minnes da jeg var i Tyskland i begynnelsen av denne store åndsutgyldelse, hvor den gråten kom over folket nesten på hvert møte. Det var ofte

som det ikke blev noen prediken; ti gråt og forbønnskamp kom over hele forsamlingen. Vi kunde synge i ånden hvad vi kaller «det himmelske kor», til at gråten falt over hele forsamlingen for en arm fortapt verden. Syndere blev frelst i mengde. All sæd som hadde blitt sådd ut i deres hjerte, kom til en hastig modenhet i en sådan atmosfære. Gud sønderknuet deres hjerte. Det viste sig at selve lyden av denne forbedende gråt og alvorlige atmosfære og delaktigheten i Kristi lidelse brøt ned syndere, inntil de falt på kne og bekjente sine synder innfor Gud. Samme måte karakteriserte Frelsesarmeen i begynnelsen av deres virksomhet. Offiserene brukte møtes i London for tre dagers bønn og faste. De gråt og ropte til Gud om mere kraft, mere styrke for arbeidet, og de bar for de hellige, for de unge og nyfrelste og for en døende verden.

Samme sak karakteriserte veknelsen i Wales, da Evan Roberts var så veldig kalt av Gud. Han lå på sine kne otte timer om dagen, gråt og bad, inntil han hadde fått full overbevisning av Gud om en mektig vekkelse. Og siden gikk der ut en liten flokk med sangere og sang sine sange, og hvorsomhelst de gikk frem opstod der vekkelse. Og over hele Wales, der vekkelser gikk frem, var det en mektig gråt i ånden. Om noen av Guds folk gråter nu for tiden så spor man om årsak, men ikke så, ti alle Guds barn gråter i ånden. Og om du ikke gjør det, så er det bare et bevis på at du ikke er helt overlatt til Gud. De gamle profetene gråt allesammen. Jeremias gråt, og da han ikke kunde gråte lenger, bad han Gud at han skulde gjøre hans hode til vann og hans øine til en tårekilde, så at han kunde gråte over sitt folks synder. Esaias gråt meget. Josef var en mann som gråt meget og likeså David. Han sa: «Mine tårer er min mat dag og natt.» Apostelen Paulus var en tårenes mann, og likeså de som blev omvendt ved ham, til han skriver til Timoteus: «Jeg minnes dine tårer.» Barnabas var en tårenes mann som gråt i ånden og ikke i kjødet. Og hvordan var det med vår Frelser? La oss se hvad Hebr. 5, 7—9 sier om ham: «Og da han under sine kjøds dage med sterkt rop og tårer hadde frembåret bønner og nedrop til ham som kunde frelse ham fra døden, og han blev bønnhørt for sin gudsfrykt, og således lærte han, skjønt han var sønn, lydighet av det han led, og da han var fullendtd, blev han opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham.» Han bad under sterke rop og tårer innfor Gud. «En smertenes mann og vel kjent med sykdom». Ikke bare ved Lasarus's grav eller da han så ut over Jerusalem gråt han, men hele hans liv var et liv av tårer og en sønderknuet ånd. «De som sår med gråt skal høste med fryderop, og bære sine kornbånd.» Vi ønsker få kornbånd, men vi får dem kun når vi sår med tårer.

Hyvordan er det med oss? Istedenfor å gå avsted med et sønderknuet hjerte, så går man ofte full av selvtillid og litar på hvad man

Hvorledes jeg fikk klarhet i dåppspørsmålet

av forh. sogneprest Soderholm vil bare bli å få bestilt i Misjons-Røstens eksp. i kort tid, da utgiveren har avtalt med et forlag om å overtare restoplaget av boken.

selv formår. Det naturlige sinn og begavelse, er det i fleste tilfelle som farer over landet for å virke Guds verk, og det blir da i fleste tilfelle vekkelser uten angret og uten tårer. Vi går i egen kraft, og så forlater Gud oss i striden og vi får kjenne oss tilintetgjort. Det er bare de som går avsted gråtende som kommer hjem med fryderop, bærende sine kornbånd. Paulus sier: «Gråt med de gråtende.» Hvor mange ganger får vi ikke se, da syndere ligger ved alteret og gråter over sine synder, at de hellige sitter i benkene med tørre øine. Og det er jo dem som skulde gråte og bede aller mest. Forsamlingen skulde stadig være i sorg og bønnekamp for å bringe sjeler inn i Guds rike. — Om ikke Zion har fødselsveer, fødtes ingen barn. Men da vi riktig vandes i ånden og har nød for de ufrøste, da er det som sjeler blir frelste og fødes inn i Guds forsamling. Mange klager over at de ikke har noe spesielt å gjøre. De vil gjerne preke eller gjøre noe som en annen har å gjøre, men man nekter å lyde åndens mening, da han søker å gi forbønnens gave, hvilket er den største misjon som noen kan få å utføre. Men å gråte og ha nød for andre, at de må bli frelste, er ikke populært; det er hårdt for det naturlige menneske, men det bringer himmelens rikeste belønning.

Misjonsarbeidet i Kina.

Forts. fra 1. side.

ter dag etter dag i flere uker. Forsamlingen har en del penge, men det blir naturligvis ikke nok. Vi fikk se å hjelpe dem og så kanskje vi fikk sydd det ferdig så vi kunde begynne med teltmeter til høsten om Gud vil det så. Så trengte vi en evangelist til som kunde hjelpe med teltmøtene. Vi ber at Herren skal lede det hele til hans navns forherligelse og sjeles frelse.

Når det nu blir litt varmere i været så skal vi hå dåp. Det er lenge siden det var dåp nu her i Yuan Shih, men vi haster heller ikke med å døpe. Ville så gjerne ha forståelse av at de er helt komne over på Jesu side, så vi lar de vente skjønt de bekjenner sig til troen på Kristus.

Ja, Herren være priset som frelste oss og satte oss inn i denne tjeneste. Bed for oss, kjære venner at vi må stadig fylles av Guds Ånd! O, disse levende strømme, der gjør hjertet brennende og nidkjært for sjeles frelse!

Til slutt de hjerteligste hilsener til alle Røstens lesere.

Eders i Kristi tjeneste
Margrete Dørum
og Hilma Karlsson.

Godt rykte er ikke karakter.

Du kan ta mitt gode rykte fra mig og ødelegge mig, men du kan ikke ta min karakter. Den eneste som kan skade min karakter, er

DE YNGRES SPALTE

HAN HADDE BRUK FOR HENNE
«Ingen har bruk for mig», så den yngste piken i en stor familie. Hun var kroplig og folte sig meget hjelpelos. En dag gikk hun forbi en skomakers verksted, og der i hans vindu så hun en åpen bibel. Ordene: «Herren har bruk for den», fengslet hennes øine, og hun noterte sig stedet i bibelen. Da hun kom hjem, forsøkte hun å finne det, og kom hjem overveldet av den tanke at hun blev overveldet av sine føle. Firtil år senere døde denne kvinne, elsket av hundreder andre troende og velsignet av Gud i sitt arbeid. Hun var bare en kroplig, men Herren hadde bruk for hennes vidnesbyrd.

I BARNDOMMENS DAGER
Dr. F. B. Meyer pleide ofte å fortelle om sine barndomsdager. Eogang så

han at det første han kunde minnes var en utstilling i Hyde Park i 1851, og han kunde som en hans foreldre tok ham med sig til parken, hvor den stod dengang. SA husket han hvordan foreldrene fortalte ham at de hadde vært og sett på hertugen av Wellingtons begravelse, og de hadde også gått til Apsley House hvor hertugen hadde sovet i en liten jernseng. En dag, da han var en liten gutt, tok han noe bomull og gikk med i hagen med den, og den følgende dag løp han ned for å se om det var kommet dugg på den. Han tenkte selvtillit, hjerte til Jesus da jeg var ganske liten, så han, og det var fordi at min mor aldri lot mig gå til sengen før jeg hadde bedt min attenbønn ved hennes side.

Der er dem som strer ut og får enu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Der er dem som strer ut og får enu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

- Kina.**
F. O. SHRØDER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DØRUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavsngt. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTR PEDERSEN og ESTER PETERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarø, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Sigveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Sørlikt. 15, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Røsten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:
Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
GUNHILD GUNDERSEN:
Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staubs.
ASTA THUEN:
Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.

- Argentina.**
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sonstebo, Otterholdt, Bo, Telemark.

- Afrika.**
INGRID LØKKEN:
Skredder. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.
HILMA HERMANNSEN:
Ole Krogstad, Soll, Rølingen.
MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solhelmsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Anna Næsdaal, Sydnessmug 6, Bergen.

merkelig at vi er så redde for vårt rykte, men ikke så nøie med vårt karakter? «Å Gud få lære oss å legge mere vekt på vår karakter enn på vårt rykte.

- Den Norske Kongomisjon.**
ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
JENS GLITTENBERG:
R. Løkingholm, Møsterhamna, India.
ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestromsveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vel 36, Narvik.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
ALFHILD HOLMEN:
Skredder. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passerbak p. o. Sandvæver.
RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydelokken, Kongsberg.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
Fru Gudrun Bernsten, Kviteseid, Telemark.
Finmark.
OSKAR GAMST, Brevikbota.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», Stortoppen, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Brevikbota.
ANDREAS MATHESEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Porsangerfjord.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
Hjemmeværende misjonærer.
TOMINE EVENSTAD:
Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.
DAGMAR ENGSTROM:
O. Ekorner, Jarveien 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
KROSTOFA BRUNDTLAND:
Baneveien 35 b, Bergen.

NUMMER
I vårt siste nummer av Str. Schrosl, at de siste nytt bruar. De som ikke å komme nu skuld skulde vi tid. Vi te, at G troendes blev den et møte men og mektig enn 13 de onsi ikke si gen, m nesbyr Jesus Deres skrev komr ord. nelse ord. S And tro hol sla sk fot st el te m h u
«Glommens trykkeri, Sarpsbø